

CHAMBRE DES REPRÉSENTANTS
DE BELGIQUE

6 mai 2011

PROPOSITION DE LOI

**modifiant la loi du 15 décembre 1980
sur l'accès au territoire, le séjour,
l'établissement et l'éloignement des étrangers
en ce qui concerne les conditions
dont est assorti le regroupement familial
des ressortissants de pays
non membres de l'UE**

AMENDEMENTS

N° 192 DE MM. **MADRANE ET DUFRANE**
(sous-amendement à l'amendement n° 180)

Art. 2 et 3

Compléter le texte proposé par l'alinéa suivant:

"A moins qu'un traité international n'en dispose autrement, l'étranger visé au § 1er, alinéa 1er, 1°, 2°, 4°, 5° et 7°, doit, dans les trois ans de son arrivée, avoir suivi un parcours d'intégration fixé par la communauté compétente de son lieu de domicile et reconnu par les trois communautés compétentes du pays. Cette obligation ne s'applique pas si l'étranger en a été dispensé par la communauté compétente ou en cas de force majeure."

Documents précédents:

Doc 53 **0443/ (2010/2011):**

001: Proposition de loi de Mmes Lanjri et Dierick et M. Van den Bergh.
002 à 010: Amendements.
011: Avis du Conseil d'État.
012: Erratum.
013 et 014: Amendements.
015: Avis du Conseil d'État.

BELGISCHE KAMER VAN
VOLKSVERTEGENWOORDIGERS

6 mei 2011

WETSVOORSTEL

**tot wijziging van de wet
van 15 december 1980 betreffende
de toegang tot het grondgebied,
het verblijf, de vestiging
en de verwijdering van vreemdelingen
voor wat betreft de voorwaarden
tot gezinshereniging van niet-EU-onderdanen**

AMENDEMENTEN

Nr. 192 VAN DE HEREN **MADRANE EN DUFRANE**
(subamendement op amendement Nr. 180)

Art. 2 en 3

**De voorgestelde tekst aanvullen met een lid,
luidende:**

"Onder voorbehoud van een andersluidend internationaal verdrag moet de in § 1, eerste lid, 1°, 2°, 4°, 5° en 7° bedoelde vreemdeling binnen drie jaar na zijn aankomst een door de voor zijn woonplaats bevoegde gemeenschap bepaald integratie- of inburgeringstraject hebben gevolgd; dat traject wordt erkend door 's lands drie bevoegde gemeenschappen. Die verplichting geldt niet indien de vreemdeling daarvan werd vrijgesteld, dan wel in geval van overmacht."

Voorgaande documenten:

Doc 53 **0443/ (2010/2011):**

001: Wetsvoorstel van de dames Lanjri en Dierick en de heer Van den Bergh.
002 tot 010: Amendementen.
011: Advies van de Raad van State.
012: Erratum.
013 en 014: Amendementen.
015: Advies van de Raad van State.

1988

JUSTIFICATION

L'autorité fédérale est compétente pour fixer les conditions d'accès et de séjour sur le territoire.

En vertu de l'article 5, § 1er, II, 3°, de la LSRI, les communautés sont compétentes pour la politique d'accueil et d'intégration. Chaque communauté compétente reconnaît le parcours d'intégration réalisé dans l'une des trois communautés compétentes du pays.

L'intégration doit assurer une insertion équivalente des nouveaux arrivants dans la société.

Il est essentiel à cet égard que le nouvel arrivant suive un parcours d'intégration.

Le présent sous-amendement conditionne le droit de séjour au suivi d'un parcours d'intégration, tel qu'organisé par la communauté compétente.

Il ne s'agit pas d'un cas unique. On se reportera également à la proposition de loi DOC 53 0476/001 modifiant le Code de la nationalité belge. Cette proposition vise également à inscrire l'intégration comme condition dans la loi fédérale.

Si l'étranger concerné ne termine pas le parcours d'intégration, il est renvoyé aux communautés, étant donné que ces éléments relèvent de leur compétence.

Il appartient dès lors notamment aux communautés de définir le contenu du parcours d'intégration, de déterminer, le cas échéant, quels programmes d'emploi et d'enseignement sont assimilés à un parcours d'intégration et de fixer à quelles conditions les nouveaux venus sont dispensés ou non de suivre un parcours d'intégration.

L'obligation d'intégration n'est pas d'application lorsque la communauté compétente dispense le nouveau venu de suivre le parcours ou en cas de force majeure.

La force majeure signifie que le nouveau venu n'a pu, en raison de circonstances indépendantes de sa volonté, suivre le parcours d'intégration dans les trois ans. On peut notamment songer, à cet égard, à une maladie grave de longue durée ou à un handicap l'empêchant de suivre le parcours d'intégration pendant les trois premières années suivant son arrivée dans notre pays, ainsi qu'à des listes d'attente trop longues. La charge de la preuve incombe au nouveau venu.

Rachid MADRANE (PS)
Anthony DUFRANE (PS)

VERANTWOORDING

De federale overheid is bevoegd om de voorwaarden voor de toegang tot en het verblijf op het grondgebied te bepalen.

Krachtens artikel 5, § 1, II, 3°, BWHI zijn de gemeenschappen bevoegd voor het opvang- en integratiebeleid. Elke bevoegde gemeenschap erkent het integratie- of inburgeringstraject dat wordt doorlopen in een van de bevoegde gemeenschappen van het land.

De integratie of inburgering moet een gelijkwaardige socialisatie van de nieuwkomers in de samenleving waarborgen.

In dat verband is het van essentieel belang dat de nieuwkomer een integratie- of inburgeringstraject volgt.

Dit subamendement voorziet erin dat iemand om een verblijfsrecht te genieten een integratie- of inburgeringstraject moet hebben gevolgd zoals het door de bevoegde gemeenschap wordt georganiseerd.

In dezen betreft het geen alleenstaand geval. Tevens zij verwezen naar wetsvoorstel DOC 53 0476/001 tot wijziging van het Wetboek van de Belgische Nationaliteit teneinde het verkrijgen van de Belgische nationaliteit migratieneutraal te maken. Ook dat wetsvoorstel beoogt integratie of inburgering als voorwaarde in de federale wet op te nemen.

Indien de betrokken vreemdeling zijn integratie- of inburgeringstraject niet volbrengt, wordt hij doorverwezen naar de gemeenschappen, aangezien zij voor die facetten bevoegd zijn.

Derhalve komt het dus met name de gemeenschappen toe het integratie- of inburgeringstraject inhoudelijk te omschrijven, in voorkomend geval vast te leggen welke werkgelegenheids- en onderwijsprogramma's met een integratie- of inburgeringstraject worden gelijkgesteld, evenals te bepalen onder welke voorwaarden de nieuwkomers er al dan niet van worden vrijgesteld een integratie- of inburgeringstraject te volgen.

De verplichting tot integratie of inburgering geldt niet wanneer de bevoegde gemeenschap de nieuwkomer ervan vrijstelt het traject te volgen, alsmede in geval van overmacht.

Overmacht betekent dat de nieuwkomer wegens omstandigheden onafhankelijk van zijn wil niet bij machte is geweest het integratie- of inburgeringstraject binnen drie jaar te volgen. Dergelijke omstandigheden zijn met name denkbaar bij een langdurige ziekte of een handicap die de betrokkene verhindert het integratie- of inburgeringstraject te volgen binnen de eerste drie jaar na zijn aankomst in ons land, alsmede ingeval er te lange wachtlijsten zijn. Terzake ligt de bewijslast bij de nieuwkomer.

N° 193 DE MME LANJRI ET CONSORTS
(sous-amendement à l'amendement n° 168)

Art. 8 (nouveau)

Remplacer l'article 8, § 4, alinéa 2, proposé, par ce qui suit:

“Le citoyen de l'Union visé à l'article 40, § 4, alinéa 1er, 2°, doit également apporter la preuve qu'il dispose de ressources suffisantes afin que les membres de sa famille visés au § 2 ne deviennent pas une charge pour le système d'aide sociale du Royaume au cours de leur séjour, et d'une assurance maladie couvrant l'ensemble des risques pour les membres de sa famille dans le Royaume. Dans le cadre de l'évaluation des ressources, il est tenu compte de la situation personnelle du citoyen de l'Union, qui englobe notamment la nature et la régularité de ses revenus et le nombre de membres de la famille qui sont à sa charge.”

JUSTIFICATION

La modification envisagée, qui définit plus spécifiquement ce qu'il faut entendre par “ressources suffisantes” lorsque le citoyen de l'Union européenne opère un regroupement familial, est identique, dans le texte proposé, pour les citoyens de l'Union européenne économiquement actifs (article 7.1.a de la directive 2004/38) que pour les citoyens de l'Union européenne non économiquement actifs (article 7.1.b de la directive 2004/38).

Une lecture plus approfondie fait apparaître que la directive n'impose pas aux citoyens de l'Union européenne économiquement actifs d'autre condition que celle de posséder le statut de salarié ou d'indépendant dans l'État membre d'accueil.

Le présent sous-amendement supprime, pour ces derniers également, la condition relative aux ressources suffisantes.

Nr. 193 VAN MEVROUW LANJRI c.s.
(subamendement op amendement Nr. 168)

Art. 8 (nieuw)

Het voorgestelde artikel 8, § 4, tweede lid, vervangen als volgt:

“De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.”

VERANTWOORDING

De voorgenomen wijziging die meer specifiek omschrijft wat “voldoende bestaansmiddelen” zijn indien de EU-burger aan gezinshereniging doet, is in de voorgestelde tekst gelijk voor economisch actieve EU-burgers (artikel 7.1.a richtlijn 2004/38) als voor economisch niet-actieve EU-burgers (artikel 7.1.b richtlijn 2004/38).

Bij nadere lezing blijkt dat de richtlijn geen extra vereisten oplegt voor de economisch actieve EU-burgers dan de verplichting dat zij werknemer of zelfstandige moeten zijn in het gastland.

Dit subamendement schrapt de specificatie van voldoende bestaansmiddelen ook voor hen.

Nahima LANJRI (CD&V)
Bart SOMERS (Open Vld)
Theo FRANCKEN (N-VA)
Denis DUCARME (MR)

N° 194 DE MME LANJRI ET CONSORTS
(sous-amendement à l'amendement n° 169)

Art. 9 (*nouveau*)

Dans cet article, apporter les modifications suivantes:

1/ remplacer l'alinéa 1er par ce qui suit:

“Les dispositions du présent chapitre sont applicables aux membres de la famille d'un Belge, pour autant que:

— les membres de la famille mentionnés à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 1° à 3°, qui accompagnent ou rejoignent le Belge;

— les membres de la famille mentionnés à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 4°, qui sont les père et mère d'un Belge mineur, qui établissent leur identité au moyen d'un document d'identité et qui accompagnent ou rejoignent le Belge.”

2/ dans l'alinéa 2, remplacer les mots “article 40bis, § 2, alinéa 1er” par les mots “article 40bis, § 2, alinéa 1er, 1° à 3°”

JUSTIFICATION

La modification proposée de la loi sur les étrangers dispose que les Belges ne peuvent désormais plus exercer un droit automatique au regroupement familial avec des ascendants. Il leur reste, bien entendu, la possibilité d'obtenir une autorisation de séjour par l'effet de l'article 9bis de la loi sur les étrangers.

L'arrêt Zambrano indique cependant qu'il faut accorder aux père et mère d'un Belge mineur le droit de séjour ainsi que le droit à un permis de travail. Ces droits doivent donc figurer expressément dans la loi. Le présent sous-amendement tend par conséquent à instaurer le droit au regroupement familial en faveur de ressortissants belges mineurs avec leurs parents. Ces derniers doivent établir leur identité par une pièce d'identité; une condition que d'autres procédures imposent également dans le cadre de la loi sur les étrangers. La preuve de ressources suffisantes et d'un logement ne pouvant toutefois être apporté par un mineur, cette condition n'est pas reprise dans la disposition, qui impose ces critères aux Belges majeurs.

Nr. 194 VAN MEVROUW LANJRI c.s.
(subamendement op amendement Nr. 169)

Art. 9 (*nieuw*)

In dit artikel de volgende wijzigingen aanbrengen:

1/ het eerste lid vervangen als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover:

— de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

— de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.”

2/ In het tweede lid, de woorden “artikel 40bis, § 2, eerste lid” vervangen door de woorden “artikel 40bis, § 2, eerste lid 1° tot 3°”

VERANTWOORDING

Deze voorgestelde wijziging van de vreemdelingenwet bepaalt dat Belgen voortaan geen automatisch recht op gezinshereniging meer kunnen uitoefenen met aanverwanten in opgaande lijn (ascendenten). Uiteraard blijft voor hen de mogelijkheid bestaan om door toedoen van artikel 9bis Vw een verblijfsvergunning te bekomen.

Het arrest Zambrano stelt echter dat aan ouders van minderjarige Belgen verblijfsrecht moet worden toegekend en een recht op een arbeidsvergunning. Deze rechten moeten dus uitdrukkelijk in de wet staan. Dit subamendement voert bijgevolg het recht in op gezinshereniging door minderjarige Belgische onderdanen met hun ouders. Deze laatsten dienen wel hun identiteit aan te tonen door een identiteitsbewijs; een voorwaarde die andere procedures in het kader van de vreemdelingenwet ook opleggen. De voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen en huisvesting kunnen echter niet worden aangetoond door een minderjarige en daardoor staan ze niet in de bepaling die deze criteria oplegt aan meerderjarige Belgen.

Nahima LANJRI (CD&V)
Bart SOMERS (Open Vld)
Theo FRANCKEN (N-VA)
Karin TEMMERMAN (sp.a)
Denis DUCARME (MR)

N° 195 DE MME TEMMERMAN ET CONSORTS
(sous-amendement à l'amendement n° 162)

Art. 2

Dans l'article 2, dans l'article 10, § 2, proposé, remplacer l'alinéa 6 par ce qui suit:

“Les alinéas 2 et 3 ne sont pas applicables aux père et mère visés au § 1er, alinéa 1er, 7°.”

JUSTIFICATION

L'article 10, § 2, alinéa 6, proposé par l'amendement n° 162 impose une condition de revenus aux parents de mineurs non accompagnés reconnus réfugiés qui veulent rejoindre leur enfant.

Pour être conforme au droit international, il faut toutefois permettre aux mineurs non accompagnés reconnus réfugiés de rejoindre leurs parents, sans que la condition de moyens de subsistance stables soit imposée à ces derniers. Il en va de même pour les parents de mineurs non accompagnés bénéficiant du statut de la protection subsidiaire.

N° 196 DE MME TEMMERMAN ET CONSORTS

Art. 15 (nouveau)

Insérer un article 15 rédigé comme suit:

“Art. 15. Le présent article s'applique aux conventions relatives à l'emploi conclues avec le Maroc, la Turquie, l'Algérie, la Tunisie, la Serbie, le Monténégro, la Croatie, la Macédoine et la Bosnie-Herzégovine, approuvées par la loi du 13 décembre 1976 portant approbation des accords bilatéraux relatifs à l'emploi en Belgique de travailleurs étrangers.

Le ressortissant d'un des pays visés à l'alinéa 1er, ne peut puiser de droits dans la convention relative à l'emploi correspondante que si

1° la personne rejointe a acquis son droit de séjour dans le Royaume avant de se rendre dans le Royaume en raison d'une occupation dans le cadre et sous les conditions de cette convention relative à l'emploi, et que;

Nr. 195 VAN MEVROUW TEMMERMAN c.s.
(subamendement op amendement Nr. 162)

Art. 2

In artikel 2, in het voorgestelde artikel 10, § 2, het zesde lid vervangen als volgt:

“Het tweede en het derde lid zijn niet van toepassing op de in § 1, eerste lid, 7° bedoelde ouders.”

VERANTWOORDING

Het in amendement Nr. 162 voorgestelde artikel 10, § 2, zesde lid legt een inkomstenvereiste op aan ouders van niet-begeleide minderjarige erkende vluchtelingen die hun kind willen komen vervoegen.

Om in overeenstemming te zijn met internationaal recht, moet aan niet-begeleide minderjarige erkende vluchtelingen evenwel de mogelijk gelaten worden om zich met hun ouders te herenigen, zonder dat aan deze laatsten de vereiste van stabiele bestaansmiddelen wordt opgelegd. Hetzelfde geldt voor ouders van niet-begeleide minderjarigen aan wie de status van subsidiaire bescherming werd toegekend.

Karin TEMMERMAN (sp.a)
Zoé GENOT (Ecolo-Groen!)
Rachid MADRANE (PS)

Nr. 196 VAN MEVROUW TEMMERMAN c.s.

Art. 15 (nieuw)

Een artikel 15 invoegen, dat luidt als volgt:

“Art. 15. Dit artikel is van toepassing op de tewerkstellingsovereenkomsten met Marokko, Turkije, Algerije, Tunesië, Servië, Montenegro, Kroatië, Macedonië en Bosnië-Herzegovina, zoals goedgekeurd door de wet van 13 december 1976 houdende goedkeuring van de bilaterale akkoorden betreffende de tewerkstelling in België van buitenlandse werknemers.

De onderdaan van een van de in het eerste lid vermelde landen kan slechts rechten uit de overeenkomstige tewerkstellingsovereenkomst putten, voor zover:

1° de persoon die vervoegd wordt zijn verblijfsrecht in het Rijk verwierf doordat hij naar het Rijk is afgereisd omwille van een tewerkstelling in het kader en onder de voorwaarden van die tewerkstellingsovereenkomst, en;

2° le lien de filiation, le lien conjugal ou le partenariat enregistré est préexistant à l'arrivée de la personne rejointe dans le Royaume."

JUSTIFICATION

Nous souhaitons donner une interprétation stricte aux accords bilatéraux conclus avec le Maroc, la Turquie, l'Algérie, la Tunisie, la Serbie, le Monténégro, la Croatie, la Macédoine et la Bosnie-Herzégovine.

À la lumière de la lettre et de l'esprit de ces accords relatifs à l'emploi, deux conditions doivent être remplies pour relever du champ d'application desdits accords:

1. La personne rejointe s'est rendue elle-même en Belgique en vue d'occuper un emploi conformément aux dispositions et aux conditions prévues dans l'accord bilatéral, et

2. le lien de filiation, le lien conjugal ou le partenariat enregistré doit être préexistant à l'arrivée de la personne rejointe dans le Royaume.

En conférant un statut légal à cette interprétation, on met fin à une application de ces accords qui dépasse de loin les intentions du législateur et des parties contractantes.

Cette mesure permet dans le même temps de supprimer une discrimination entre les personnes ayant la nationalité des pays susmentionnés et d'autres étrangers.

Dans les années 60 et 70, la Belgique a conclu des accords bilatéraux avec certains pays en vue d'attirer de la main-d'œuvre immigrée pour travailler dans l'industrie. Ces accords prévoyaient notamment des dispositions très favorables en matière de regroupement familial, afin de rendre un séjour dans notre pays attractif pour les travailleurs étrangers.

La Belgique a conclu avec les pays suivants des accords bilatéraux encore en vigueur à l'heure actuelle:

Le Maroc, la Turquie, l'Algérie, la Tunisie, la Serbie, le Monténégro, la Croatie, la Macédoine et la Bosnie-Herzégovine.

Ces accords bilatéraux étaient censés amener de la main-d'œuvre en Belgique pour travailler dans l'industrie minière et sidérurgique. La réglementation relative au regroupement familial prévue par ces conventions était beaucoup plus souple que celle qui était appliquée aux autres pays.

Aujourd'hui, force est de constater que les dispositions de ces conventions octroient automatiquement aux personnes ayant une des nationalités susvisées des conditions plus favorables en matière de regroupement familial et de constitution de famille que la réglementation prévue à l'article 10, § 1er, alinéa 1er, 4°, de la loi sur les étrangers. Et ce, alors que, *stricto sensu*, elles ne relèvent souvent pas du tout du champ d'application de ces accords.

2° de afstammingsband, de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap reeds bestond vóór de persoon die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam."

VERANTWOORDING

De indieners wensen de bilaterale akkoorden met Marokko, Turkije Algerije, Tunesië, Servië, Montenegro, Kroatië, Macedonië en Bosnië-Herzegovina strikt te interpreteren.

In het licht van de letter en de geest van deze tewerkstellingsakkoorden, moet — om onder het toepassingsgebied van deze akkoorden te vallen — worden voldaan aan twee voorwaarden:

1. de persoon die men komt vervoegen is zelf naar België afgereisd met het oog op tewerkstelling conform de bepalingen en voorwaarden voorzien in het bilateraal akkoord en;

2. de afstammingsband, de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap moet reeds bestaan voor de persoon die wordt vervoegd, in het Rijk aankwam.

Door deze interpretatie in een wet te gieten, wordt een einde gesteld aan een toepassing van deze akkoorden die veel ruimer gaat dan wat door de wetgever en de verdragsluitende partijen werd beoogd.

Zo wordt ook de discriminatie weggewerkt tussen personen met de nationaliteit van bovenvermelde landen en andere vreemdelingen.

In de jaren 60 en 70 sloot België met een aantal landen bilaterale akkoorden met de bedoeling arbeidsmigranten aan te trekken voor tewerkstelling in de industrie. Deze akkoorden voorzagen onder meer in zeer gunstige bepalingen inzake gezinshereniging, om zo een verblijf hier aantrekkelijk te maken voor de buitenlandse werknemers.

België sloot met de volgende landen dergelijk vandaag nog geldend bilateraal akkoord:

Marokko, Turkije, Algerije, Tunesië, Servië, Montenegro, Kroatië, Macedonië, Bosnië-Herzegovina.

Deze bilaterale akkoorden moesten arbeidskrachten naar België halen voor de mijn- en staalindustrie. De regeling inzake gezinshereniging in dit verdrag waren veel soepeler dan die voor andere landen.

Thans moet worden vastgesteld dat de bepalingen uit deze verdragen aan personen van bovenvermelde nationaliteit automatisch gunstigere voorwaarden toekennen voor gezinshereniging en gezinsvorming dan de regeling in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet. En dit terwijl zij *sensu stricto* vaak helemaal niet onder het toepassingsgebied vallen van deze akkoorden.

Ni le législateur, ni les conventions n'ont jamais poursuivi un tel objectif.

La jurisprudence a également souligné que ces accords devaient faire l'objet d'une interprétation restrictive.

Pour illustrer notre propos, nous renvoyons au considérant suivant d'un arrêt du Conseil d'État (C.E., 20 janvier 1983, n° 22 867):

“2.3. overwegende dat zowel de bepaling van artikel 13 van de voornoemde overeenkomst tussen Marokko en België als artikel 10, 4° van de vreemdelingenwet van 15 december 1980, naar hun bewoordingen, tot doel hebben het gezin te herenigen dat tengevolge van het verblijf in België van de echtgenoot of van de vader uit elkaar is gerukt;” (termes soulignés par le C.E.)

De même, nous renvoyons au considérant suivant d'un arrêt du Conseil du Contentieux des Étrangers (CCE, 29 avril 2009, n° 26 661):

“Deze overeenkomst heeft immers tot doel de aanwerving van Marokkaanse werknemers ten behoeve van de Belgische nijverheid te vergemakkelijken en voorziet daarom dat de - overeenkomstig de hogervermelde overeenkomst geselecteerde en geschikt geachte - Marokkaanse werknemers, onder bepaalde voorwaarden, hun gezin naar België kunnen laten overkomen. Er moet echter worden vastgesteld dat de echtgenoot van verzoekster niet naar België is afgereisd omwille van een tewerkstelling - laat staan dat hij, conform artikel 3, tweede lid, c, van de tewerkstellingsovereenkomst “geselecteerd werd met inachtneming van de voorwaarden die in de aanbiedingen zijn bepaald” -, doch slechts om zijn toenmalige echtgenote in België te vervoegen. Er blijkt dan ook geenszins dat verzoekster, nu haar echtgenoot geen verblijfsrecht verwierf in toepassing van deze overeenkomst en hij nooit aantoonde dat hij voldeed aan de erin voorziene voorwaarden (cfr. de artikelen 3, 4 en 5 van de overeenkomst), rechten kan putten uit dit tewerkstellingsakkoord. In dit verband dient er trouwens ook op gewezen te worden dat artikel 14 van de overeenkomst tussen België en Marokko zelf uitdrukkelijk verwijst naar “(d)e Marokkaanse onderdanen die onder de bij deze Overeenkomst bepaalde voorwaarden op het Belgische grondgebied zijn toegelaten” en dat niet blijkt dat de andere bepalingen van de overeenkomst een ruimer toepassingsgebied zouden hebben. Tevens moet worden geduïd dat artikel 13 van de overeenkomst tussen België en Marokko enkel voorziet dat Marokkaanse onderdanen hun gezin kunnen laten overkomen zodra zij drie maanden hebben gearbeid en over een behoorlijke huisvesting beschikken voor hun echtgenote en minderjarige kinderen. Uit deze bepaling vloeit voort dat het bestaande gezin van een Marokkaanse werknemer, die onder het toepassingsgebied van de tewerkstellingsovereenkomst valt, een recht op gezinshereniging kan laten gelden, maar kan niet afgeleid worden dat de in de Vreemdelingenwet vervatte regels inzake de gezinsvorming in België niet zouden gelden.” (termes soulignés par le CCE)

Nous nous référons à la volonté des auteurs des accords relatifs à l'emploi. Les travaux parlementaires (rapport fait au

Dit was nooit de bedoeling van de wetgever noch van de overeenkomsten.

Ook de rechtspraak heeft er al op gewezen dat deze akkoorden beperkt moeten worden geïnterpreteerd.

De indieners verwijzen ter illustratie naar de volgende overweging uit een arrest van de Raad van State (RvS 20 januari 1983, Nr. 22 867):

“2.3. overwegende dat zowel de bepaling van artikel 13 van de voornoemde overeenkomst tussen Marokko en België als artikel 10, 4° van de vreemdelingenwet van 15 december 1980, naar hun bewoordingen, tot doel hebben het gezin te herenigen dat tengevolge van het verblijf in België van de echtgenoot of van de vader uit elkaar is gerukt;” (eigen onderlijning)

De indiener verwijst ter illustratie naar de volgende overweging uit een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (RVV 28 april 2009, Nr. 26 661):

“Deze overeenkomst heeft immers tot doel de aanwerving van Marokkaanse werknemers ten behoeve van de Belgische nijverheid te vergemakkelijken en voorziet daarom dat de - overeenkomstig de hogervermelde overeenkomst geselecteerde en geschikt geachte - Marokkaanse werknemers, onder bepaalde voorwaarden, hun gezin naar België kunnen laten overkomen. Er moet echter worden vastgesteld dat de echtgenoot van verzoekster niet naar België is afgereisd omwille van een tewerkstelling - laat staan dat hij, conform artikel 3, tweede lid, c, van de tewerkstellingsovereenkomst “geselecteerd werd met inachtneming van de voorwaarden die in de aanbiedingen zijn bepaald” -, doch slechts om zijn toenmalige echtgenote in België te vervoegen. Er blijkt dan ook geenszins dat verzoekster, nu haar echtgenoot geen verblijfsrecht verwierf in toepassing van deze overeenkomst en hij nooit aantoonde dat hij voldeed aan de erin voorziene voorwaarden (cfr. de artikelen 3, 4 en 5 van de overeenkomst), rechten kan putten uit dit tewerkstellingsakkoord. In dit verband dient er trouwens ook op gewezen te worden dat artikel 14 van de overeenkomst tussen België en Marokko zelf uitdrukkelijk verwijst naar “(d)e Marokkaanse onderdanen die onder de bij deze Overeenkomst bepaalde voorwaarden op het Belgische grondgebied zijn toegelaten” en dat niet blijkt dat de andere bepalingen van de overeenkomst een ruimer toepassingsgebied zouden hebben. Tevens moet worden geduïd dat artikel 13 van de overeenkomst tussen België en Marokko enkel voorziet dat Marokkaanse onderdanen hun gezin kunnen laten overkomen zodra zij drie maanden hebben gearbeid en over een behoorlijke huisvesting beschikken voor hun echtgenote en minderjarige kinderen. Uit deze bepaling vloeit voort dat het bestaande gezin van een Marokkaanse werknemer, die onder het toepassingsgebied van de tewerkstellingsovereenkomst valt, een recht op gezinshereniging kan laten gelden, maar kan niet afgeleid worden dat de in de Vreemdelingenwet vervatte regels inzake de gezinsvorming in België niet zouden gelden.” (onderlijning door de RVV)

De indieners verwijzen naar de wil van de stellers van de tewerkstellingsakkoorden. Uit de parlementaire voorbereiding

nom de la Commission des Affaires étrangères à l'occasion du projet de loi portant assentiment des accords bilatéraux relatifs à l'emploi en Belgique de travailleurs étrangers, *Doc. Parl., Sénat, 1974-1975, n° 563/2*) révèlent la finalité de ces accords sur le plan du regroupement familial:

“(…) les différents accords contiennent des dispositions similaires qui peuvent se résumer comme suit:

1.- Procédure de recrutement.

(…)

2.- Droits et avantages des travailleurs.

Les travailleurs ont le droit:

- de se faire rejoindre par leur famille (épouse et enfants mineurs d'âge à charge);
- d'obtenir un permis de travail (…)

Il ressort tant des travaux parlementaires que des textes mêmes de ces accords qu'ils visent tous le même champ d'application et le même objectif.

Dans chacun des cas, il s'agit de l'arrivée en Belgique d'un ressortissant du pays en question, conformément à une procédure spécifique et sous certaines conditions qui sont chaque fois exposées à l'article 3 de l'accord en question, l'intéressé ayant également le droit de se faire rejoindre par sa famille après une courte période.

Pour mettre fin à l'application inappropriée des accords bilatéraux, la proposition de loi à l'examen érige la jurisprudence précitée en loi.

La proposition de loi prévoit dès lors que, pour relever du champ d'application du régime plus avantageux d'une convention bilatérale en matière d'emploi, il faut répondre à deux conditions:

1. la personne rejointe est elle-même venue en Belgique en vue d'obtenir un emploi conformément aux dispositions et aux conditions prévues dans l'accord bilatéral, et;

2. le lien de filiation, le lien conjugal ou le partenariat enregistré devait déjà exister avant que la personne rejointe n'arrive dans le Royaume.

On entend par partenariat enregistré: un partenariat enregistré à l'étranger considéré comme équivalent à un mariage en Belgique, au sens de l'article 10, § 1er, 4° de la loi du 15 décembre 1980.

(Verslag namens de commissie voor de Buitenlandse Zaken naar aanleiding van het ontwerp van wet houdende goedkeuring van de bilaterale akkoorden betreffende de tewerkstelling in België van buitenlandse werknemers, *Parl.St., Senaat, 1974-1975, Nr. 563/2*) blijkt wat met deze akkoorden op het vlak van gezinshereniging werd beoogd:

“(…) de verschillende akkoorden (omvatten) gelijkaardige bepalingen die als volgt kunnen samengevat worden:

1.- Aanwervingsprocedure.

(…)

2.- Rechten en voordelen van de werknemers.

De werknemers hebben het recht:

- onder bepaalde voorwaarden hun familie (echtgenote en minderjarige kinderen ten laste) bij hen te laten komen;
- een arbeidskaart te bekomen (…)

Zowel uit de parlementaire voorbereiding als uit de teksten zelf van deze akkoorden blijkt dat zij allen hetzelfde toepassingsgebied en hetzelfde doel beogen.

In elk van de gevallen gaat het om de komst van een onderdaan uit het desbetreffende land naar België overeenkomstig een specifieke procedure en onder specifieke voorwaarden die telkens worden uiteengezet in artikel 3 van het desbetreffende akkoord, en waarbij het recht wordt verleend om na verloop van een korte periode eveneens zijn gezin mee te laten overkomen.

Teneinde een einde te maken aan de oneigenlijke toepassing van de bilaterale akkoorden, verheft dit wetsvoorstel de bovenvermelde rechtspraak tot wet.

Het wetsvoorstel bepaalt dan ook dat om onder het toepassingsgebied van het voordeligere regime van een bilateraal tewerkstellingsakkoord te vallen, moet worden voldaan aan twee voorwaarden:

1. de persoon die men komt vervoegen is zelf naar België afgereisd met het oog op tewerkstelling conform de bepalingen en voorwaarden voorzien in het bilateraal akkoord en;

2. de afstammingsband, de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap moet reeds bestaan voor de persoon die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam.

Onder geregistreerd partnerschap wordt verstaan: een buitenlands geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk in België, zoals bedoeld in artikel 10, § 1, 4° van de wet van 15 december 1980.

Les personnes qui ne relèvent pas du champ d'application de l'un des accords bilatéraux sont soumises aux conditions et aux dispositions de la loi sur les étrangers de 1980.

N° 197 DE MMES **GENOT ET BREMS**
(sous-amendement à l'amendement 162)

Art. 2

Dans l'article 10, § 1er, alinéa 1er, remplacer le 4° comme suit:

"4° les membres de la famille suivants d'un étranger admis ou autorisé à séjourner dans le Royaume pour une durée illimitée, ou autorisés à s'y établir:"

JUSTIFICATION

Ces points de l'article 2 prévoient de conditionner le regroupement familial à un séjour d'au moins un an sur le territoire belge.

Ils imposent une condition supplémentaire qui n'a aucune justification autre que le fait que cette condition figure dans la directive 2003/86 relative au droit au regroupement familial.

La directive prévoit effectivement en son article 8 cette possibilité pour les États membres d'exiger que le regroupant ait séjourné légalement sur leur territoire "pendant une période qui ne peut pas dépasser deux ans". Le but évident de cette disposition est d'imposer une limite aux États qui ont prévu un délai plus long ou qui souhaiteraient prévoir un délai plus long.

Dans le cadre de la présente proposition de loi, il s'agit d'ajouter une condition nouvelle qui n'existait pas précédemment sans justifier l'intérêt ni la pertinence de cette condition.

En pratique, cette disposition ne va pas empêcher les regroupements familiaux "abusifs" (qui est le but de la proposition à l'examen) puisqu'après un an le regroupement peut avoir lieu mais uniquement l'allonger de manière injustifiée.

On ne voit pas l'intérêt pour l'État belge de faire attendre durant deux ans les conjoints et partenaires dont l'union au regroupant est antérieure à l'arrivée en Belgique du regroupant, ainsi que leurs enfants.

Personen die niet onder het toepassingsgebied vallen van een van de bilaterale akkoorden, vallen terug op de voorwaarden en de bepalingen van de vreemdelingenwet van 1980.

Karin TEMMERMAN (sp.a)
Nahima LANJRI (CD&V)
Theo FRANCKEN (N-VA)
Bart SOMERS (Open Vld)
Denis DUCARME (MR)

Nr. 197 VAN DE DAMES **GENOT EN BREMS**
(subamendement op amendement Nr. 162)

Art. 2

In artikel 10, § 1er, eerste lid, het 4° vervangen door wat volgt:

"4° de volgende gezinsleden van een voor een verblijf van beperkte duur in het Rijk toegelaten of gemachtigde vreemdeling of zij die gemachtigd zijn er zich te vestigen:"

VERANTWOORDING

Die punten van artikel 2 bepalen dat de gezinshereniging afhankelijk moet worden gemaakt van een verblijf van ten minste één jaar op het Belgische grondgebied.

Ze leggen een extra voorwaarde op die alleen maar kan worden verantwoord doordat die voorwaarde voorkomt in Richtlijn 2003/86 inzake het recht op gezinshereniging.

De richtlijn bepaalt in haar artikel 8 inderdaad dat de lidstaten van de gezinshereniger "een periode van ten hoogste twee jaar" legaal verblijf op hun grondgebied kunnen eisen. Het is onomstotelijk de bedoeling van die bepaling de lidstaten die in een langere periode hebben voorzien of die dat wensen te doen, een beperking op te leggen.

In het raam van dit wetsvoorstel wordt een nieuwe, voorheen niet bestaande, voorwaarde toegevoegd zonder dat het belang of de relevantie van die voorwaarde wordt verantwoord.

In de praktijk zal die bepaling de "onrechtmatige" gezinsherenigingen niet beletten (wat toch het doel is van het besproken wetsvoorstel), aangezien na een jaar de gezinshereniging kan plaatshebben, maar ze zal het proces alleen maar op onverantwoorde wijze verlengen.

Er valt niet in te zien welk belang de Belgische Staat er bij kan hebben de echtgenoten en partners, van wie het huwelijk met de gezinshereniger dateert van voor diens aankomst in België, en hun kinderen, twee jaar te laten wachten.

N° 198 DE MMES **GENOT ET BREMS**
(sous-amendement à l'amendement 162)

Art. 2

Dans l'article 10 proposé, supprimer le § 5.

JUSTIFICATION

Ce point 4 de l'article 2 de la proposition prévoit de fixer les moyens de subsistances suffisants à 120 % du revenu d'intégration sociale.

Or la directive 2003/86/CE du 22 septembre 2003 relative au regroupement familial lue à la lumière de l'arrêt Chakroun du 4 mars 2010 de la Cour de Justice de l'Union ne le permet pas.

L'article 7 de la directive 2003/86/CE du 22 septembre 2003 relative au regroupement familial permet aux États-membres d'exiger des "ressources stables, régulières et suffisantes pour subvenir à ses propres besoins et à ceux des membres de sa famille sans recourir au système d'aide sociale de l'État membre concerné".

L'arrêt Chakroun du 4 mars 2010 dit à propos des moyens de subsistances deux choses intéressantes.

Tout d'abord, elle affirme que "*L'autorisation du regroupement familial étant la règle générale, la faculté prévue à l'article 7, paragraphe 1er, initio et sous c), de la directive doit être interprétée de manière stricte. Par ailleurs, la marge de manoeuvre reconnue aux États membres ne doit pas être utilisée par ceux-ci d'une manière qui porterait atteinte à l'objectif de la directive, qui est de favoriser le regroupement familial, et à l'effet utile de celle-ci*".

Ensuite, elle insiste sur l'examen individuel de ces ressources suffisantes dans le chef de chaque personne vers lequel le regroupement familial est demandé. L'affaire Chakroun concernait un ressortissant marocain résidant aux Pays Bas et titulaire d'un permis de séjour ordinaire qui souhaitait être rejoint par son épouse. La fixation d'un seuil établi sur la base du montant du salaire minimum garanti au-delà duquel le ressortissant d'un pays tiers serait présumé irréfragablement ne pas bénéficier de ressources suffisantes a été considéré par la cour comme non satisfaisant.

L'arrêt Chakroun vient encore d'être rappelé par la section législation du Conseil d'État dans son avis sur l'amendement auquel le présent sous amendement se rapporte.

Nr. 198 VAN DE DAMES **GENOT EN BREMS**
(subamendement op amendement Nr. 162)

Art. 2

In het voorgestelde artikel 10, § 5 weglaten.

VERANTWOORDING

Dit punt 4 van artikel 2 van het wetsvoorstel bepaalt dat de toereikende bestaansmiddelen worden vastgesteld op 120 % van het leefloon.

Richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003 betreffende de gezinshereniging, gelezen in het licht van het arrest-Chakroun van 4 maart 2010 van het Europees Hof van Justitie, staat dat niet toe.

Artikel 7 van Richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003 betreffende de gezinshereniging stelt de lidstaten in staat van de gezinshereniger te eisen dat hij beschikt over "stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat".

Het arrest-Chakroun van 4 maart 2010 zegt over de bestaansmiddelen twee interessante dingen.

Allereerst verklaart het Hof dat "*L'autorisation du regroupement familial étant la règle générale, la faculté prévue à l'article 7, paragraphe 1, initio et sous c), de la directive doit être interprétée de manière stricte. Par ailleurs, la marge de manoeuvre reconnue aux États membres ne doit pas être utilisée par ceux-ci d'une manière qui porterait atteinte à l'objectif de la directive, qui est de favoriser le regroupement familial, et à l'effet utile de celle-ci*".

Vervolgens legt het Hof de klemtoon op het individuele onderzoek van die toereikende bestaansmiddelen in hoofde van elke persoon met wie de gezinshereniging wordt aangevraagd. De zaak-Chakroun betrof een Marokkaanse onderdaan die in Nederland verbleef, houder was van een gewone verblijfsvergunning en wenste dat zijn echtgenote zich bij hem voegde. De bepaling van de drempel vastgesteld op grond van het bedrag van het gewaarborgd minimumloon waaronder de onderdaan van een derde land zou worden geacht onweerlegbaar niet over toereikende middelen te beschikken, werd door het Hof als onbevredigend beschouwd.

Aan het arrest-Chakroun is nog herinnerd door de afdeling wetgeving van de Raad van State in haar advies over het amendement waarop dit subamendement betrekking heeft.

N° 199 DE MMES **GENOT ET BREMS**
(sous-amendement à l'amendement 169)

Art. 9 (*nouveau*)

Supprimer cet article.

JUSTIFICATION

Ainsi que le rappelle la section de législation du Conseil d'État, la législation européenne et l'arrêt Zambrano de la Cour de justice de l'Union s'opposent à ce que des ressortissants des États membres de l'Union fassent l'objet d'un traitement différent, selon qu'ils aient circulé ou non. C'est la notion de citoyenneté européenne qui est centrale de sorte qu'un belge en Belgique dispose des mêmes droits qu'un ressortissant UE établi en Belgique.

N° 200 DE MMES **GENOT ET BREMS**
(sous-amendement à l'amendement 165)

Art. 5 (*nouveau*)

À l'article 11, § 2, insérer un alinéa entre les alinéas 4 et 5, rédigé comme suit:

“Le ministre ou son délégué examine systématiquement les faits de violence et les autres faits visés à l'alinéa précédent qui lui sont communiqués dans le mois qui suit la notification de la décision de refus d'octroi ou de renouvellement de séjour. Si ces faits sont suffisamment établis, il procède au retrait de sa décision.”

JUSTIFICATION

L'article 11 *in fine* vise à protéger les victimes de maltraitances domestiques et les victimes d'un fait visé aux articles 375, 398 à 400, 402, 403 ou 405 du Code pénal.

Le problème est que l'actuel article 11 de la loi reste souvent lettre morte car la décision de refus d'octroi ou de renouvellement de séjour est généralement prise sans que l'Office des étrangers ne soit informé de la situation de maltraitances.

En effet, de manière générale, lorsqu'une personne est victime de violences conjugales, sa décision de mettre fin à la relation est le résultat de tout un processus de réflexion qui oscille entre espoir que cela s'améliore et constat qu'il n'y a pas d'amélioration possible. La personne concernée est souvent dans le dilemme car malgré la situation de maltraitance qu'elle subit, ses sentiments pour son époux ou partenaire ne sont pas forcément éteints.

Nr. 199 VAN DE DAMES **GENOT EN BREMS**
(subamendement op amendement Nr. 169)

Art. 9 (*nieuw*)

Dit artikel weglaten.

VERANTWOORDING

Zoals de afdeling wetgeving van de Raad van State in herinnering brengt, verzetten de Europese wetgeving en het arrest-Zambrano van het Europese Hof van Justitie zich ertegen dat onderdanen van de lidstaten van de Unie anders worden behandeld naar gelang ze al dan niet gebruik hebben gemaakt van hun vrijheid van verkeer. Het begrip Europees burgerschap staat centraal zodat een Belg in België dezelfde rechten heeft als een in België gevestigde EU-onderdaan.

Nr. 200 VAN DE DAMES **GENOT EN BREMS**
(subamendement op amendement Nr. 165)

Art. 5 (*nieuw*)

In artikel 11, § 2, tussen het vierde en het vijfde lid, een lid invoegen, luidende:

“De minister of diens afgevaardigde onderzoekt systematisch de gewelddaden en de andere in het vorige lid bedoelde feiten waarvan hij in kennis wordt gesteld, binnen de maand die volgt op de betekening van de beslissing om de toekenning of de hernieuwing van verblijf te weigeren. Indien de feiten voldoende bewezen zijn, trekt hij zijn beslissing in.”

VERANTWOORDING

Artikel 11 *in fine* is bedoeld ter bescherming van de slachtoffers van huiselijk geweld, alsook van de slachtoffers van een feit als bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek.

Het probleem is dat het vigerende artikel 11 van de wet vaak een dode letter blijft, omdat de beslissing om de toekenning of de hernieuwing van verblijf te weigeren, doorgaans wordt genomen zonder dat de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte is van de gewelddaden.

Wanneer iemand het slachtoffer is van geweld binnen het huwelijk, gaat aan diens beslissing om de relatie te beëindigen immers meestal een heel beraadslagingsproces vooraf, waarin de betrokkene heen en weer wordt geslingerd tussen de hoop dat alles weer beter wordt, en de vaststelling dat er geen beterschap mogelijk is. Het slachtoffer staat vaak voor een dilemma, want ondanks de mishandelingen die het ondergaat, staat het lang niet vast dat alle gevoelens voor de echtgenoot of partner zijn weggeëbd.

Par conséquent, durant cette période de vie commune, la victime n'est généralement pas dans une logique d'accumuler des preuves contre son conjoint ou partenaire. Tant qu'elle garde espoir en une amélioration de la relation, elle essaiera la plupart du temps de faire bonne figure vis-à-vis de l'extérieur et aura tendance à taire les traitements qu'elle subit.

C'est généralement lorsqu'elle prend la décision de mettre fin à la relation parce qu'il y a eu un élément déclencheur (une violence de trop), qu'elle sera prête à quitter le domicile conjugal et à parler (à un médecin pour faire constater des mauvais traitements, à la police pour déposer plainte, etc).

À ce stade elle ne consultera pas forcément un avocat puisqu'elle n'est pas encore confrontée à un problème de droit de séjour et résidera chez des connaissances à droite et à gauche.

Ce n'est que lorsque sa carte de séjour arrivera à expiration et qu'elle se rendra à son administration communale pour la faire prolonger qu'elle se verra refuser l'octroi ou le renouvellement de son droit de séjour par une décision de l'Office des étrangers basée sur le fait qu'il n'y a plus de cohabitation.

A ce moment là, il est déjà trop tard pour invoquer l'article 11 *in fine*. Et si l'intéressé(e) introduit un recours au Conseil du Contentieux des étrangers contre la décision, le CCE répondra que la décision de l'Office des étrangers n'est pas illégale ni mal motivée étant donné qu'au moment où il a pris sa décision, il n'avait pas connaissance des faits de maltraitance.

Même lorsque l'intéressé(e) porte plainte à la police pour maltraitements avant de quitter le domicile conjugal, la police communale ne communique pas à l'Office des étrangers le contenu de la plainte.

Il convient dès lors de prévoir, pour que ces victimes soient véritablement protégées, que l'Office des étrangers examine systématiquement les faits de maltraitance ou autres faits visés par la disposition, qui lui sont communiqués dans le mois qui suit la notification de la décision de refus d'octroi ou de renouvellement de séjour. Si ces faits sont avérés, l'Office des étrangers procède au retrait de sa décision.

Doorgaans is het slachtoffer dan ook niet geneigd tijdens de periode van samenleven bewijzen te verzamelen tegen zijn echtgenoot of partner. Zolang het slachtoffer de hoop koestert dat het met de relatie nog de goede kant op kan gaan, probeert het doorgaans de schijn op te houden voor de buitenwereld, en heeft het de neiging de ondergane mishandelingen te verzwijgen.

Meestal is het pas nadat het slachtoffer heeft beslist de relatie te beëindigen op grond van een gewelddadige *trigger* (de druppel die de emmer deed overlopen), dat het bereid is de echtelijke woonst te verlaten en te spreken (met een arts om de mishandelingen te laten vaststellen, met de politie om klacht in te dienen enzovoort).

In dat stadium zal het slachtoffer niet noodzakelijk een beroep doen op een advocaat, omdat het recht van verblijf nog geen probleem doet rijzen, en de persoon bij kennissen her en der kan intrekken.

Pas wanneer de verblijfskaart van het slachtoffer komt te vervallen en het die door het gemeentebestuur moet laten verlengen, stelt het slachtoffer vast dat hem de toekenning of de hernieuwing van het verblijfsrecht wordt geweigerd op grond van een beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, die stoelt op het feit dat het slachtoffer niet langer samenwoont.

Op dat moment is het reeds het laat om artikel 11 *in fine* in te roepen. Wanneer de betrokkene tegen de beslissing beroep indient bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, antwoordt die Raad dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken niet onwettig, noch onvoldoende met redenen omkleed is, aangezien die dienst geen weet had van de mishandelingen op het ogenblik dat de beslissing werd genomen.

Zelfs wanneer de betrokkene bij de politie klacht indient wegens mishandeling vooraleer hij de echtelijke woning verlaat, stelt de gemeentepolitie de Dienst Vreemdelingenzaken niet in kennis van de inhoud van de klacht.

Om die slachtoffers echt te beschermen, moet daarom worden bepaald dat de Dienst Vreemdelingenzaken systematisch een onderzoek instelt naar de gewelddaden of andere bij de bepaling bedoelde feiten die de dienst ter kennis worden gebracht, binnen de maand die volgt op de betekening van de beslissing om de toekenning of de hernieuwing van verblijf te weigeren. Als de feiten bewezen zijn, trekt de Dienst Vreemdelingenzaken zijn beslissing in.

Eva BREMS (Ecolo-Groen!)
Zoé GENOT (Ecolo-Groen!)

N° 201 DE MME LANJRI ET CONSORTS
(sous-amendement à l'amendement n° 166)

Art. 6 (*nouveau*)

Dans l'article 12*bis* proposé, apporter les modifications suivantes:

1/ dans le § 1er, alinéa 2, 2°, remplacer les mots "et, pour autant qu'il" par les mots "et, si la loi le requiert,"

2/ compléter le § 1er, alinéa 2, par un 4° rédigé comme suit:

"4° s'il est autorisé au séjour pour trois mois au maximum et est un enfant mineur visé à l'article 10, § 1er, alinéa 1er, 4°, deuxième et troisième tirets, ou s'il est l'auteur d'un mineur reconnu réfugié ou d'un mineur bénéficiant de la protection subsidiaire visés à l'article 10, § 1er, alinéa 1er, 7°."

JUSTIFICATION

La modification proposée vise les cas suivants:

- lorsque le partenaire est originaire d'un pays pour lequel il n'y a pas d'obligation de visa;
- les cas impliquant des enfants mineurs;
- lorsque le père ou la mère d'un réfugié reconnu séjourne déjà dans le pays

N° 202 DE MME LANJRI ET CONSORTS
(sous-amendement à l'amendement n° 162)

Art. 2

Dans l'article 10, § 2, alinéa 5, proposé, remplacer les mots "§ 1er, alinéa 1er, 4° et 5°" par les mots "§ 1er, alinéa 1er, 4°, 5° et 7°".

Nr. 201 VAN MEVROUW LANJRI c.s.
(subamendement op amendement Nr. 166)

Art. 6 (*nieuw*)

In het voorgestelde artikel 12*bis*, de volgende wijzigingen aanbrengen:

1/ in § 1, tweede lid, 2°, de woorden "en voor zover" vervangen door de woorden "en indien dit wettelijk is vereist,"

2/ paragraaf 1, tweede lid, aanvullen met een 4°, luidende:

"4° Indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en hij een minderjarig kind is zoals bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje of hij de ouder is van een minderjarige erkende vluchteling of minderjarige die de subsidiaire bescherming geniet zoals bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 7°."

VERANTWOORDING

De voorgestelde wijziging vangt de volgende gevallen op:

- als de partner afkomstig is uit een land waarvoor geen visumplicht geldt;
- gevallen met minderjarige kinderen;
- als de ouder van een erkende vluchteling reeds in het land zou verblijven.

Nahima LANJRI (CD&V)
Bart SOMERS (Open Vld)
Theo FRANCKEN (N-VA)
Karin TEMMERMAN (sp.a)
Denis DUCARME (MR)
Jacqueline GALANT (MR)

Nr. 202 VAN MEVROUW LANJRI c.s.
(subamendement op amendement Nr. 162)

Art. 2

In het voorgestelde artikel 10, § 2, vijfde lid, de volgende wijziging aanbrengen:

de woorden "§ 1, eerste lid, 4° en 5°" vervangen door de woorden "§ 1, eerste lid, 4°, 5° en 7°"

N° 203 DE MME LANJRI ET CONSORTS
(sous-amendement à l'amendement n° 162)

Art. 2

Dans l'article 10, § 2, proposé, supprimer l'alinéa 6.

N° 204 DE MME LANJRI ET CONSORTS
(sous-amendement à l'amendement n° 167)

Art. 7 (*nouveau*)

Compléter l'article 13, § 1er, alinéa 3, proposé, par ce qui suit:

“Le père et la mère visés à l'article 10, § 1er, alinéa 1er, 7°, d'un étranger reconnu réfugié au sens de l'article 48/3 ou d'un étranger bénéficiant de la protection subsidiaire doivent également prouver qu'ils disposent de moyens de subsistance stables, réguliers et suffisants tels que prévus à l'article 10, § 5.”

N° 205 DE MMES GENOT ET BREMS
(sous-amendement à l'amendement 147)

Art. 2 et 3

Compléter le texte proposé par un article 15, rédigé comme suit:

“Art. 15. À l'article 39/2 de la même loi, il est inséré un nouveau § 1er/1, rédigé comme suit:

“§ 1er/1. Le Conseil confirme ou réforme les décisions rendues dans le cadre des articles 40 à 43.””

JUSTIFICATION

L'amendement vise à rendre conforme la procédure de recours au Conseil du contentieux des étrangers en matière de regroupement familial aux articles 15 et 31 de la Directive 2004/38/CE du 29 avril 2004 relative au droit des citoyens de l'Union et des membres de leurs familles de circuler et de séjourner librement sur le territoire des États membres.

En effet, l'article 31 combiné à l'article 15 de la directive

Nr. 203 VAN MEVROUW LANJRI c.s.
(subamendement op amendement Nr. 162)

Art. 2

In het voorgestelde artikel 10, § 2, het zesde lid doen vervallen.

Nr. 204 VAN MEVROUW LANJRI c.s.
(subamendement op amendement Nr. 167)

Art. 7 (*nieuw*)

Het voorgestelde artikel 13, § 1, derde lid, aanvullen met de woorden:

“De in artikel 10, § 1 eerste lid, 7°, bedoelde ouders van een vreemdeling die erkend werd als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, dient eveneens aan te tonen te beschikken over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, § 5.”

Nahima LANJRI (CD&V)
Theo FRANCKEN (N-VA)
Bart SOMERS (Open Vld)
Jacqueline GALANT (MR)
Denis DUCARME (MR)

Nr. 205 VAN DE DAMES GENOT EN BREMS
(subamendement op amendement Nr. 147)

Art. 2 en 3

De voorgestelde tekst aanvullen met een artikel 15, luidende:

“Art. 15. In artikel 39/2 van dezelfde wet wordt een § 1/1 ingevoegd, luidende:

“§ 1/1. De Raad bevestigt of herziet de overeenkomstig de artikelen 40 tot 43 genomen beslissingen.””

VERANTWOORDING

Dit amendement strekt ertoe de beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake gezinshereniging in overeenstemming te brengen met de artikelen 15 en 31 van Richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden.

In samenhang met elkaar gelezen bepalen die artikelen 15 en 31 immers dat degene ten aanzien van wie een uitzet-

prévoient que les personnes qui font l'objet d'une décision prise pour des raisons d'ordre public, de sécurité ou de santé publique, ont un droit de recours en vue d'un examen de légalité et de proportionnalité. Ce droit s'applique aussi par analogie aux personnes qui font l'objet d'une décision limitant la libre circulation d'un citoyen de l'Union ou des membres de sa famille prise pour des raisons autres que d'ordre public, de sécurité publique ou de santé publique.

Article 15

Garanties procédurales

1. Les procédures prévues aux articles 30 et 31 s'appliquent par analogie à toute décision limitant la libre circulation d'un citoyen de l'Union ou des membres de sa famille prise pour des raisons autres que d'ordre public, de sécurité publique ou de santé publique.

(...)

Article 31

Garanties procédurales

1. Les personnes concernées ont accès aux voies de recours juridictionnelles et, le cas échéant, administratives dans l'État membre d'accueil pour attaquer une décision prise à leur encontre pour des raisons d'ordre public, de sécurité publique ou de santé publique.

2. (...)

3. Les procédures de recours permettent un examen de la légalité de la décision ainsi que des faits et circonstances justifiant la mesure envisagée. Elles font également en sorte que la décision ne soit pas disproportionnée, notamment par rapport aux exigences posées par l'article 28.

4. (...)

L'Article 28, § 1 prévoit: "Avant de prendre une décision d'éloignement du territoire pour des raisons d'ordre public ou de sécurité publique, l'État membre d'accueil tient compte notamment de la durée du séjour de l'intéressé sur son territoire, de son âge, de son état de santé, de sa situation familiale et économique, de son intégration sociale et culturelle dans l'État membre d'accueil et de l'intensité de ses liens avec son pays d'origine."

Cette directive avait d'ailleurs repris, en grande partie, l'enseignement de la Cour de Justice des Communautés Européennes en la matière qui à l'époque était réglée dans des législations sectorielles qu'elle a rassemblées dans une directive en les abrogeant.

L'arrêt Orfanopoulos de la Cour de Justice des Communautés Européennes du 29 avril 2004 est très éclairant lorsqu'il affirme que l'article 3 de la directive 64/221 (ancienne directive sectorielle recoulée dans la directive 2004/38) oblige de prendre en considération les éléments de faits survenus

tingsbeslissing werd genomen om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid, het recht heeft om tegen die beslissing beroep in te stellen met het oog op een toetsing van de wettigheid en de evenredigheid ervan. Naar analogie geldt dat recht ook voor een EU-burger of diens familieleden, ten aanzien van wie een beslissing werd genomen die een beperking van hun bewegingsvrijheid inhoudt, om andere dan redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid.

Artikel 15

Procedurele waarborgen

1. De procedures van de artikelen 30 en 31 zijn van overeenkomstige toepassing op besluiten ter beperking van het vrij verkeer van burgers van de Unie of hun familieleden die worden genomen om andere redenen dan openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid.

(...)

Artikel 31

Procedurele waarborgen

1. In geval van besluit tot verwijdering om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid heeft de betrokkene in het gastland toegang tot gerechtelijke en in voorkomend geval administratieve rechtsmiddelen om tegen het besluit beroep in te stellen.

2. (...)

3. De rechtsmiddelen voorzien in de mogelijkheid van onderzoek van de wettigheid van het besluit, alsmede van de feiten en omstandigheden die de voorgenomen maatregel rechtvaardigen. Zij garanderen tevens dat het besluit niet onevenredig is, met name gelet op de voorwaarden van artikel 28.

4. (...)

Artikel 28, § 1 luidt: "1. Alvorens een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid te nemen, neemt een gastland de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, in overweging."

Die richtlijn heeft trouwens grotendeels overgenomen wat het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen heeft aangegeven over die aangelegenheid die toen werd geregeld in sectorale wetgeving, die ze heeft gebundeld in een richtlijn door ze op te heffen.

Het arrest-Orfanopoulos van 29 april 2004 van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is zeer verhelderend. Het geeft immers aan dat artikel 3 van Richtlijn 64/221 (oude sectorale richtlijn die werd overgenomen in Richtlijn 2004/38) de verplichting inhoudt rekening te houden

après la dernière décision des autorités compétentes, surtout lorsqu' il s'est écoulé un long délai entre la date de la décision d'expulsion et celle du contrôle de cette décision.

“82. Au vu de ce qui précède, il convient de répondre à la seconde question que l'article 3 de la directive 64/221 s'oppose à une pratique nationale selon laquelle les juridictions nationales ne sont pas censées prendre en considération, en vérifiant la légalité de l'expulsion ordonnée à l'encontre d'un ressortissant d'un autre État membre, des éléments de fait intervenus après la dernière décision des autorités compétentes pouvant impliquer la disparition ou la diminution non négligeable de la menace actuelle que constituerait, pour l'ordre public, le comportement de la personne concernée. Tel est le cas surtout s'il s'est écoulé un long délai entre la date de la décision d'expulsion, d'une part, et celle de l'appréciation de cette décision par la juridiction compétente, d'autre part.

Quant à l'arrêt 81/2008 de la Cour constitutionnelle rendu le 27 mai 2008 sur le recours en annulation dirigé contre l'article 39/2, § 2 de la loi du 15 décembre 1980, relatif aux compétences d'annulation du Conseil du contentieux des étrangers, il n'est pas de nature à renverser ce raisonnement.

En effet, dans cette affaire, la Cour Constitutionnelle n'a pas analysé - parce que cela ne lui était pas posé — la question de savoir si les articles 15 et 31 de la directive 2004/38/CE doivent être interprétés en ce sens que le contrôle de proportionnalité qu'ils prévoient comme garantie procédurale constitue une exigence supplémentaire par rapport au contrôle de légalité.

Il semble que le recours qui est prévu aux articles 15 et 31 de la directive, et qui englobe le contrôle de proportionnalité, doit aussi pouvoir prendre en considération les éléments postérieurs à l'acte attaqué.

Or, actuellement le Conseil du contentieux des étrangers ne dispose pas de cette compétence pour contrôler des faits postérieurs à l'acte attaqué. Il convient par conséquent de lui permettre ce contrôle en lui conférant une compétence de réformer la décision après avoir effectué un contrôle d'opportunité.

N° 206 DE MMES GENOT ET BREMS
(sous-amendement à l'amendement 147)

Art. 2 et 3

Compléter le texte proposé par un article 16, rédigé comme suit:

“Art. 16. L'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, abrogé

met de faits die zich hebben voorgedaan na de laatste beslissing van de bevoegde instanties, zeker als er een lange tijd verstreken is tussen de datum van de uitzettingsbeslissing en de datum waarop die beslissing werd getoetst.

“82. Gelet op het voorgaande moet op de tweede vraag worden geantwoord dat artikel 3 van Richtlijn 64/221 zich verzet tegen een nationale praktijk volgens welke de nationale rechterlijke instanties bij de rechtmatigheidstoetsing van de uitzetting van een onderdaan van een andere lidstaat geen rekening dienen te houden met feiten die zich na het laatste overheidsbesluit hebben voorgedaan en die ertoe kunnen leiden dat de actuele bedreiging die het gedrag van de betrokkene voor de openbare orde vormde, verdwijnt of sterk vermindert. Dit is vooral het geval indien er tussen de datum van het besluit tot uitzetting en de datum waarop de bevoegde rechter dit besluit toetst, een lange periode is verstreken.”.

Overigens was die richtlijn grotendeels ingegeven door de jurisprudentie van het toenmalige Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen in deze aangelegenheid, die vroeger werd geregeld door sectorale wetgevingen die werden samengebracht in een richtlijn die tegelijk die wetgevingen als dusdanig ophief.

Het op 29 april 2004 door het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen gewezen arrest-Orfanopoulos is in dat verband zeer verhelderend. Er staat namelijk in te lezen dat artikel 3 van Richtlijn 64/221 (de vroegere sectorale richtlijn, die later werd omgevormd tot Richtlijn 2004/38) de verplichting inhoudt rekening te houden met de feiten die zich hebben voorgedaan na de laatste beslissing van de bevoegde instanties, zeker als er een lange tijd verstreken is tussen de datum van de uitzettingsbeslissing en de datum waarop die beslissing werd getoetst.

Kennelijk moet de in de artikelen 15 en 31 van de richtlijn opgenomen beroepsprocedure, die de evenredigheidstoets bevat, het mogelijk maken rekening te houden met elementen die dateren van na de betwiste beslissing.

Momenteel beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen echter niet over die bevoegdheid om feiten na te gaan die dateren van na de betwiste beslissing. Bijgevolg moet de Raad een dergelijke toetsingbevoegdheid worden verleend, opdat hij de eerder genomen beslissing kan hervormen na een opportuniteitstoets.

Nr. 206 VAN DE DAMES GENOT EN BREMS
(subamendement op amendement Nr. 147)

Art. 2 en 3

De voorgestelde tekst aanvullen met een artikel 16, luidende:

“Art. 16. Artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

par la loi du 15 septembre 2006 est rétabli dans la rédaction suivante:

“La demande de visa regroupement familial des personnes visées aux l’article 10 et 10bis qui sont membres de famille de l’étranger rejoint peut être introduite par ce dernier directement auprès du délégué du ministre.

Lorsque le visa est accordé, il est remis au membre de la famille via le poste diplomatique ou consulaire belge compétent pour le lieu de sa résidence ou de son séjour à l’étranger.””

JUSTIFICATION

Actuellement, toute demande de visa regroupement familial s'introduit au poste diplomatique ou consulaire dans le pays d'origine. Celui-ci transmet la demande accompagnée des documents par valise diplomatique à l'Office des étrangers qui traite le dossier, prend une décision et transmet la décision au poste diplomatique et consulaire sur place qui la notifie au demandeur.

L'amendement vise à rendre plus logique et plus facile la gestion des demandes de visa. La demande pourra être introduite directement à l'Office des étrangers par la personne qui souhaite se faire rejoindre par le membre de famille. L'Office des étrangers prend une décision qu'il transmet au poste diplomatique ou consulaire belge sur place qui délivrera, le cas échéant, le visa à la personne concernée, ou notifiera, le cas échéant, la décision de refus.

Sur le fond, l'amendement ne modifie rien. Il permet simplement d'éviter un travail inutile aux ambassades et consulats qui n'auront plus à transmettre le dossier par valise diplomatique à l'Office des étrangers mais se limiteront à exécuter la décision de l'Office des étrangers une fois la décision prise: l'octroi du visa ou la notification d'une décision négative. Cela permet aussi d'éviter les coûts de frais d'envoi des dossiers du poste diplomatique du pays d'origine vers la Belgique.

Étant donné que c'est l'Office des étrangers en non le poste diplomatique ou consulaire qui traite les demandes de regroupement familial et prend les décisions, il est plus logique, pour éviter les voyages inutiles et les frais d'envoi, d'introduire directement la demande et les documents annexes, auprès de cette administration.

opgeheven bij de wet van 15 september 2006, wordt hersteld in de volgende lezing:

“De aanvraag van een visum tot gezinshereniging van de in artikel 10 en 10bis bedoelde personen die familie zijn van de herenigde vreemdeling, kan door die laatste rechtstreeks bij de afgevaardigde van de minister worden ingediend.

Als het visum wordt verleend, wordt het aan het gezinslid bezorgd via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de plaats in het buitenland waar het gezinslid woont of verblijft.””

VERANTWOORDING

Thans worden alle visumaanvragen tot gezinshereniging ingediend bij de ambassade of het consulaat in het land van herkomst. Die verzendt de van de documenten vergezeldde aanvraag via de diplomatieke koffer naar de Dienst Vreemdelingenzaken, die het dossier behandelt, een beslissing neemt en de beslissing verzendt naar de diplomatieke en consulaire post ter plaatse, die de aanvrager ervan in kennis stelt.

Het amendement beoogt het beheer van de visumaanvragen logischer en eenvoudiger te maken. De aanvraag zal rechtstreeks kunnen worden ingediend bij de Dienst Vreemdelingenzaken door de persoon die zich met een gezinslid wenst te laten herenigen. De Dienst Vreemdelingenzaken neemt een beslissing die hij aan de Belgische diplomatieke of consulaire post ter plaatse stuurt, die het visum zo nodig aan de betrokken persoon zal geven, of hem van de beslissing van weigering zo nodig in kennis zal stellen.

Inhoudelijk wijzigt het amendement niets. Het maakt het gewoon mogelijk onnodig werk voor de ambassades en consulaten te voorkomen, omdat die niet langer het dossier via de diplomatieke koffer naar de Dienst Vreemdelingenzaken moeten doorzenden, maar zich zullen beperken tot de uitvoering van de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken zodra de beslissing is genomen: de verlening van het visum of de kennisgeving van een negatieve beslissing. Dat maakt het ook mogelijk de kosten van de verzending van de dossiers van de diplomatieke post van het land van herkomst naar België te vermijden.

Aangezien het de Dienst Vreemdelingenzaken is en niet de diplomatieke of consulaire post die de aanvragen tot gezinshereniging behandelt en de beslissingen neemt, is het met het oog op het voorkomen van onnodige reizen en verzendingskosten logischer de aanvraag en de toegevoegde documenten rechtstreeks bij die instantie in te dienen.

N° 207 DE MMES **GENOT ET BREMS**
(sous-amendement à l'amendement 147)

Art. 2 et 3

Compléter le texte proposé par un article 17, rédigé comme suit:

“Art. 17. À l'article 41 de la même loi, modifié par la loi du 25 avril 2007, entre les alinéas 2 et 3, est inséré l'alinéa suivant:

“La demande de visa regroupement familial de ces membres de famille visés à l'article 40bis et ceux du ressortissant belge peut être introduite par le citoyen de l'Union ou le ressortissant belge directement auprès du délégué du ministre. Lorsque le visa est accordé, il est remis au membre de la famille via le poste diplomatique ou consulaire belge compétent pour le lieu de sa résidence ou de son séjour à l'étranger.””

JUSTIFICATION

La justification est la même que pour l'amendement qui modifie l'article 9 de la loi du 15 décembre 1980. Il s'agit d'éviter les voyages inutiles et les frais d'envoi, et donnant la possibilité d'introduire la demande de visa et les documents annexes, auprès de l'Office des étrangers. Le poste diplomatique ou consulaire belge reste compétent pour, une fois que l'Office des étrangers a rendu une décision, octroyer le visa ou notifier le refus à la personne concernée dans le pays d'origine.

Zoé GENOT (Ecolo-Groen!)
Eva BREMS (Ecolo-Groen!)

Nr. 207 VAN DE DAMES **GENOT EN BREMS**
(subamendement op amendement Nr. 147)

Art. 2 en 3

De voorgestelde tekst aanvullen met een artikel 17, luidende:

“Art. 17. In artikel 41 van dezelfde wet, gewijzigd bij de wet van 25 april 2007, tussen het tweede en het derde lid, het volgende lid invoegen:

“De aanvraag voor een visum tot gezinshereniging van die in artikel 40bis bedoelde gezinsleden en de gezinsleden van de Belgische onderdaan mag door de burger van de Unie of door de Belgische onderdaan rechtstreeks worden ingediend bij de afgevaardigde van de minister. Als het visum wordt verleend, wordt het aan het gezinslid bezorgd via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de plaats in het buitenland waar het gezinslid woont of verblijft.””

VERANTWOORDING

De verantwoording is dezelfde als die van het amendement tot wijziging van artikel 9 van de wet van 15 december 1980. Het is de bedoeling nutteloze reizen en verzendingskosten te vermijden door de mogelijkheid te bieden de aanvraag voor een visum en de toegevoegde documenten in te dienen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De Belgische diplomatieke of consulaire post blijft bevoegd om, als de Dienst Vreemdelingenzaken eenmaal een beslissing heeft gewezen, het visum te verlenen of de weigering mee te delen aan de betrokkene in het land van herkomst.